

lest mingisugu riidu või kohtujooksmist enam ei võinud tulla.

Pärast isa matmist olid kaa wennad isekeskis oma pärisosa jagamise juures nii heästi ja rahuliste leppinud, et naabrilinna kohtufirjutaja härra, kes paergu ühe wana kuitwand hobose seljas külasse sõidis, see- kord wististe enesele mingisugu kasu ei võinud loota.

Majad ja ajad, wäljad ja weiksed ja kõik muu warandus olid juba wana isa testamendi järele täieste ja õige wennalikul wiisil ärajäotud. Aga nii heästi pojad küll katsusid oma õndsä isa tahtmist täieste ja nurisemata täita ja kõik asjad ühekeskis sõbralikul wiisil toimetada, ei saanud ne- mad ometegi hooste jäotamisega korda; sest siin oli isa iseäranis kirja pannud, et tema kõige wanem poeg poole osa, teine poeg kolmas osa kõigest hoostest, ja wiimne kaks hoost pidi pärima; — aga hobusid oli ülepea seitset eist kümend tükki, kõik weel noored, tugewad ja rammusad.

See rehkning tegi waeste pärijatele õige suurt waewa ja ei tahtnud nende käes õige- keks minna, et naad küll pead kaapisid ja kõrwa tagant tarkust otsisid, või ka mõnena- brimehe nõuupidamise tarwis abiks hüüdsid.

Kui nüüd kohtofirjutaja oma wääti kim- liga nende perest mõõda tulema jõudis ja neid noori mehi seal nii nukra näuga oma hooste hulgas hoomi peal mõtetes leidis, jäi tema seisma, teretas neid lahkest ja hakkas niisamuti teekäijawiisi natuke juttu ajama. Kui ta nende lugust kuulda sai, kiitis ta neid wäga selle mõnusa wiisi pool- lest, kuidas nemad ilma kisata ja kärata oma pärisosaga walmis saanud, ja noomis neid, kaa edespidi niisamu armastuses ühe- teisega elada, „sest, armsad sõbrad,“ ütles ta „rahu toob rikkust, wiha wiib wiletsusse.“

Wennad jäid nüüd julgemaiks ja küsisid, mis küll auus kohtusaks peaks selle ette wõtma, kui tema neile kohe siin samal pai- gul selle hobuse-jagamise aitaks selgeks teha.

„Uih! heldekused, ei mina taha oma